

Phần 8

Mùa đông đã đi qua. Xuân tới, hoa cỏ đâm chồi nảy lộc. Cây cối trên đảo xanh tươi ánh nắng vàng rực trên biển lấp lánh ngàn lượn sóng vàng. Đảo Ngọc nên thơ. Cảnh thật nên thơ đối với du khách dừng bước phiêu lãng nơi này. Nơi có rừng sim nở tím trời chiều. Không gian tĩnh lặng của thành phố mới, đầy những nhà hàng mọc lên như nấm.

Lục Bình lạc bước đến nơi này. Cô quyết xa rời vùng trời kỷ niệm đầy đau khổ tìm chốn xa lạ nương náu. Những ngày mới đến, cô tìm cho mình một chỗ làm, không nơi nào nhận.

Cuối cùng gặp vị giám đốc trẻ đang tuyển nhân viên vào làm chỗ nuôi cây ngọc trai. Công việc của cô mới lạ nhưng dễ làm chỗ mát. Từ lâu, Lục Bình sống sung sướng không quen nắng gió. Những công nhân làm chung trẻ môi đánh giá cô:

- Giấy tờ cũng rơi mất, chắc thứ gì đây.

- Cô ta tên là gì nhỉ?

Có người bảo:

- Y Bình.

- Giống người Tàu quá.

- Người ta gặp hoàn cảnh khó khăn mới tìm việc làm. Ta có hơn gì, cùng làm công chớ nên cạnh khóe nhau.

- Cô ta tướng nhà giàu, làm gì nổi việc lấy ngọc, cấy ngọc đâu đơn giản.

Lục Bình nghe mọi người bàn tán mà buồn trong lòng, nhưng cô cố chịu đựng:

- Mình gọi là Y Bình giống cô gái trong phim “Tân dòng sông ly biệt” quá.

Lục Bình cũng thích cái tên mới do mọi người đặt cho. Cô không buồn cãi lại. Từ nhỏ, cô sống với chú thím đầy túi nhục. Làm báo, viết văn cho vui. Gặp Khả Quân, cuộc đời cô huy hoàng rồi lại tắt nhanh chóng như một đốm lửa tàn. Do cô mà ra. Giá như...

Cô không muốn nhớ lại những gì đã qua. Hãy để nó trôi vào miền ký ức xa xôi. Sự việc xảy ra như một giấc mơ, cơn ác mộng. Cô yêu Nam Thuận, lấy

Khả Quân, về lại với người yêu cũ. Đến giờ cô vẫn chưa hiểu nổi mình. Tham vọng ư? Tình yêu đối với Nam Thuận quá sâu nặng nên cô đành chịu bẽ bàng.

Hạnh phúc và khổ đau cùng đổ xuống lên đầu cô. Cô đang chứng kiến những gì diễn ra. Nam Thuận ơi! Khả Quân ơi!

Lục Bình ngồi thừ ra nhìn sóng biển tung bọt xa xa vỗ đùa vào bờ. Ngàn nỗi nhớ dâng lên cồn cào...

...

Cô ngả đầu vào vai Nam Thuận thỏ thẻ:

- Mình tổ chức bữa tiệc nhỏ ra mắt chúng mình về với nhau nha anh.

Nam Thuận khẽ thở dài:

- Công việc của anh nhiều lắm. Anh thấy không cần bày vẽ, ai cũng biết.

- Em thích, anh không chiều em một chút sao?

- Để làm gì?

- Em sẽ rất hạnh phúc khi ở cạnh anh và mọi người đều biết.

- Em chỉ thích bày vẽ. Chúng mình hạnh phúc hay không tự mình biết. Phô trương làm gì cho người ta bàn tán. Anh sợ dư luận lắm.

- Vậy mà bảo yêu người ta.

Nam Thuận thở dài:

- Lục Bình à! Anh tính lại đã. Anh còn muốn đi xa khỏi chốn này.

Lục Bình ngạc nhiên vô cùng:

- Đi xa? Đi đâu hả anh? Về quê anh phải không?

- Ủ, anh chưa kịp nói, em đã tính nhiều chuyện.

- Tại sao phải rời xa thành phố này để đến nơi khi ho cò gáy đấy chứ? Nơi đây đầy ắp kỷ niệm của chúng ta. Em không về quê đâu. Chỉ trừ khi anh ra nước ngoài với em.

Nam Thuận cau mày khó chịu:

- Tội lỗi của mình, anh thấy xấu hổ lắm. Người đời không thích đâu. Chưa chắc anh dám về quê. Tiền đâu ra nước ngoài. Anh sống ở đây như án treo vậy.

Lục Bình cảm thấy thất vọng. Cô kiên quyết giữ anh lại bên cô bất cứ giá nào. Cô ra điều kiện, Nam Thuận không đồng ý. Cứ thế, Nam Thuận chịu đựng... nhưng sự chịu đựng nào cũng có giới hạn. Mỗi ngày Lục Bình cứ đòi hỏi quá đáng. Họ mất dần nhau tự lúc nào.

- Em quá đáng đó, Lục Bình. Anh cần giao tiếp với nhiều người. Còn em bắt anh hạn hẹp trong không gian nhỏ với em. Em ích kỷ lắm có biết không? Có lẽ mỗi chúng ta đã có sự thay đổi.

Lục Bình cúi gắt:

- Thay đổi cái gì? Tình yêu em dành cho anh chưa đủ ư? Em vì ai mà đánh đổi mọi thứ quý giá trên đời. Em không lấy tài sản của Khả Quân để tự do bên anh. Tất cả vì em quá yêu, yêu anh, anh hiểu chưa?

Nam Thuận cắn môi:

- Yêu mà chỉ nghĩ đến mình thôi, làm khổ bao người, có đáng trách không?

- Anh thua Khả Quân điểm này.

Bị so sánh, Nam Thuận tự ái dồn dập:

- Anh ta hơn tôi sao cô bỏ hẳn mà về đây? Cô hỏi hận phải không?

- Không đúng. Ý em là...

- Cô im đi! Cô tưởng cô đang hoàng lắm hả?

Khoảng cách giữa hai người càng xa, càng rộng. Nam Thuận hoàn toàn thất vọng và hụt hẫng về Lục Bình. Ngày xưa và ngày nay rất xa, khác nhau hoàn toàn. Tại sao trước đây anh không nhìn ra?

Và Nam Thuận thay đổi cả xác lẫn hồn. Anh bắt đầu lạnh nhạt với cô. Ở xưởng vẽ, anh không về nhà, thường bỏ việc và lao vào chôn ăn chơi, bù khú với những bóng hồng bên ngoài.

Lục Bình chờ đợi trong cô đơn, đau đớn, tuyệt vọng lẫn nuối tiếc. Đau và hận khiến cô không chịu đựng nổi. Và chiến tranh xảy ra thường xuyên, cãi vã, đui đui và khóc lóc. Thế là xong. Bao nhiêu mộng mơ thành bọt biển tan ra theo con sóng cuộc đời. Lục Bình ra đi trong màn lệ tủi hờn. Cô biết đi đâu, về đâu trong cuộc đời này. Cô bước đi với túi hành trang, quyết định rời xa bạn bè, chú thím, Nam Thuận... Hết cả rồi, cô thật sự chẳng còn gì. Lục Bình đau lịm muốn ngắt đi. Trời đất mênh mông, sao cô thấy chật hẹp quá, biết nơi nào để cô dừng chân. Cô đâu còn người thân để nương tựa, không còn ai cảm thông. Hãy

đến nơi xa lạ, chẳng ai biết mình, nơi đó cô có thể chôn kín nỗi lòng và cuộc đời đầy sóng gió của mình.

Lục Bình cảm thấy đói và mệt. Cô bước vào quán quen thuộc. Chủ quán kêu lên:

- Kia, Lục Bình! Cô bệnh hay sao mà héo hắt, tiêu tụy quá vậy? Có mang hả? Hay giám đốc sinh tật?

Lục Bình lắc đầu:

- Dì ơi! Cho con chén nước. Con không còn là bà giám đốc nữa.

Chủ quán tròn mắt:

- Sao lạ vậy?

- Con nói thật đó.

- Tại sao vậy? Đàn ông lúc nào cũng tệ. Hấn ý giàu có, hà hiếp con phải không?

Lục Bình lắc đầu:

- Tại con mà ra có sự này. Dì đừng trách, anh ấy tốt với con lắm.

- Vậy hả! Hèn gì thấy cậu ấy hay đến đây uống rượu một mình. Hấn ghét mấy cô tiếp viên trẻ đẹp.

Lục Bình nghe cay đắng cả lòng. Vì cô mà anh từ chối tất cả. Có lẽ anh ấy đau khổ lắm. Tại sao cô lại phản bội một người đầy ân nghĩa, tốt như vậy. Có lẽ anh ấy đang cùng Quế Hân mặn nồng bên nhau.

Lục Bình cần phải kiếm cái ăn, cái mặc. Cô đói cồn cào.

- Dì ơi! Chỗ này cho con ở lại phụ dì được không?

Cô kể cho chủ quán nghe về chuyện của mình và Nam Thuận, Khả Quân.

- Được, đến ở với dì, dì giúp cho. Hơi đâu mà khổ mãi. Biết đây con sẽ tìm được người mới tốt hơn hai người đó thì sao.

Đêm ấy, Khả Quân đến quán rượu uống, đến khuya vẫn chưa về, anh là vị khách cuối cùng:

- Bà chủ! Tôi muốn uống tới sáng được chứ?

- Được, cậu cứ tự nhiên.

Thấy Khả Quân say khướt, bà chủ nhớ lại Lục Bình nên bà gọi Khả Quân lên lầu.

Lục Bình được chủ quán sai lên phòng an ủi vị khách sộp của quán. Cô không thể từ chối đành nén lòng nghe theo. Thôi đành nhắm mắt xuôi tay mặc cho trời định đoạt duyên số.

Cánh phòng bật mở.

Lục Bình hoảng hốt lùi dần khi thấy người khách đang chờ mình:

- Trời ơi! Khả Quân!

Cơn mưa nước mắt trút xuống từ đôi mắt cô. Lục Bình muốn khụy trước cửa phòng.

Lục Bình thức dậy không thấy cô bạn đâu. Cô nhanh chân ra biển. Mọi người bắt đầu công việc của mình. Một ngày mới thật tươi sáng...

- Y Bình! Đêm qua ngủ ngon chứ.

Đáp lời Vỹ An, Lục Bình tìm chỗ ngồi làm việc.

- Em ngủ quên! Sao chị không gọi em dậy luôn thể, để trễ giờ bị đuổi tội lỗi.

Vỹ An cười:

- Đừng lo, giám đốc ưu ái cô lắm. Và lại cô chưa rành nên ai cũng thông cảm.

- Cảm ơn mọi người!

- Cô ơi! Cô trắng trẻo xinh đẹp, sao không xin vào văn phòng cho sướng. Mò cua, bắt ốc thế này vất vả lắm mà lại ít tiền.

Có người trêu:

- Đẹp như Y Bình vào phòng giám đốc là có chuyện ngay.

- Sao cơ?

- Bà Sao Mai...

Mọi người cười ồ. Lục Bình không hiểu gì, cũng gượng cười theo.

Cuộc sống mới này không có gì sáng sủa hơn. Một tuần trôi qua, số tiền ít ỏi không đủ trang trải, Lục Bình đành cầm chiếc nhẫn mà Khả Quân tặng trong ngày cưới. Lòng cô buồn vô biên. Hỡi ơi! Ai gây ra cơ sự này.

Giờ đây cô mới thấm thía hết nỗi buồn khổ, cô đơn. Tất cả đang trải qua đời cô như cơn ác mộng khủng khiếp nhất trên đời.

Buổi chiều, Khả Quân từ công ty về. Mọi người đều ngại cho anh, vẻ mặt xanh xao vì mất ngủ và vùi vào men rượu, hương tình. Khả Quân tìm quên khi mất cả hai người phụ nữ.

Vừa ra khỏi công ty, anh gặp ngay Nam Thuận đang vẽ cho người mẫu trong công viên. Khả Quân lạnh lùng bảo khi anh ta sửa soạn vẽ.

- Còn thời gian đi vẽ sao?

Nam Thuận khó chịu:

- Tất nhiên. Tao không có thời gian để nói chuyện vớ vẩn. Chúng ta ngồi uống cà phê rồi bàn bạc.

- Hừ! Tôi phải về, có đối tác chờ tôi.

Nam Thuận khó chịu:

- Tôi sẽ trả cho cậu khoản tiền đó.

-Nè, đừng tưởng có tiền là có tất cả nhé! Vì mày mà tao mất Lục Bình.

- Im đi! Tao không muốn tranh luận việc này. Hãy cho tao biết Lục Bình ở đâu?

Nam Thuận giận dữ. Khả Quân càng bực bội hơn:

- Nè, tôi nghĩ anh mới biết cô ta ở đâu. Nếu cô ta không ở chỗ anh thì anh sẽ gặp chỗ này... rồi còn gì. Tôi về đây.

- Đứng lại!

Bất ngờ Nam Thuận bị túm lấy áo, Khả Quân rít giọng:

- Tại sao mày đòi xử với cô ấy như vậy? Lục Bình vì mày mà từ bỏ tất cả để cuối cùng ra đi trong đau khổ ê chề. Mày có còn là đàn ông không chứ?

Khả Quân đau cả đầu:

- Cô ấy suýt ngất khi gặp giám đốc. Cô bảo không còn nơi dung thân. Quê Hân cũng bỏ đi, về nhà chú thím đuối xua. Tình cảnh cô ấy thật đáng thương.

Ôi! Khả Quân! Mày không đáng là bậc trượng phu. Lúc bà chủ bắt Lục Bình tiếp anh, anh đã khinh bỉ cô không xót thương, chẳng chút cảm thông. Anh ra

sức hành hạ thân xác cô vừa với đồng tiền bỏ ra và thỏa mãn sự căm giận của mình. Có lẽ em không chịu đựng nổi cái đêm kinh hoàng và bất ngờ. Anh chỉ xem em như một thứ giải trí rẻ tiền...

Khả Quân uống rượu như uống nước. Một tràng cười khinh bỉ vang lên bên tai Lục Bình, cô sợ hãi nép vào góc phòng.

- Cô làm gì nhìn tôi, lạ lắm hay sao. Thật không ngờ trái đất vẫn tròn.

...

- Buông ra, không được xúc phạm tôi như vậy. Cô ta tự rước họa vào thân, trách ai hả?

Nam Thuận né tránh cái tát của Khả Quân rồi nhanh chân bước đi:

- Thằng khốn! Tao sẽ không để cho mày yên đâu.

Khả Quân bỏ đi lang thang. Anh đi tìm Lục Bình. Anh nhớ lại trong quán hôm ấy... Không biết bà chủ có dụ dỗ nàng làm điều ô nhục không? Thái độ Nam Thuận quá rõ ràng, anh ta chà đạp Lục Bình không thương tiếc. Giá như Lục Bình đừng gặp lại Nam Thuận, có lẽ giờ này anh và cô ấy vẫn sống trong hạnh phúc, hân hoan. Khi sống trong đau khổ, người ta mới quý những gì mình làm mất. Nam Thuận đến quán tìm vui. Anh cũng vậy. Hấn tồ bại vô cùng.

Những lời của bà chủ quán khiến anh đau vô cùng. Chúng ta vẫn “má tựa vai kề” nhưng tất cả ở đây phải sòng phẳng, cô hiểu chưa.

Cầm chai rượu tu một hơi rồi ném vào phòng, Khả Quân nhìn cô chòng chọc như con sói đang vờn miếng mồi thơm. Lục Bình thấy sóng mắt mình dâng lên niềm cay đắng tủi nhục vô bờ.

- Em... em không muốn đâu.

- Ha ha... Cô đã vào phòng này theo lệnh của đồng tiền. Cô còn sự lựa chọn nào nữa.

Khả Quân lao vào ôm cô và ném xuống tấm giường nệm té ngửa ra. Anh nhào lên người cô. Lục Bình van xin:

- Em không biện minh điều gì. Chỉ xin anh... em có tội với anh. Chúng ta từng là vợ chồng.

Khả Quân giật phăng mọi thứ trên người cô ra:

- Thì sao chứ. Cầu xin tôi thương hại chứ gì? Cô đã vì ai mà từ chối tôi. Đêm nay cô vẫn là của tôi...

Khả Quân lôi cô ngồi dậy kéo vào lòng, mặc cho Lục Bình van xin hết lời:

- Xin anh đừng xem em là hạng gái làm tiền. Hãy hiểu cho em lần cuối.

Khả Quân bỏ mọi thứ ngoài tai. Mùi hương thân quen nhưng cảm giác căm giận khinh bỉ khiến anh trở nên điên cuồng giày vò Lục Bình thỏa sức, hả hê:

- Đây! Cô mau rót rượu dâng cho tôi như từng làm với những người đàn ông khác.

Lục Bình đau tận tim gan, nước mắt ứa ra chan chứa. Chưa bao giờ cô thấy xấu hổ và nhục nhã như lúc này:

- Trời ơi! Hãy tha cho em. Em chưa hề...không thể... hãy buông ra...

Mặc cho Lục Bình kêu than thảm thiết, Khả Quân ghì chặt cô vào tay hoang dại. Con say nổi giận điên cuồng khiến anh trở thành con thú hoang dã, man rợ, đầy khao khát. Anh thả sức giày vò thân thể Lục Bình.

Một xấp bạc, anh vút tung tóe lên khắp người Lục Bình với nụ cười khinh bỉ, mãn nguyện thỏa lòng. Anh bỏ mặc Lục Bình khóc rầm rức vì đau đớn tận cùng từ thể xác đến tâm hồn. Nỗi nhục này biết bao giờ mới vơi.

Bến nước, con thuyền cột vào cành đa rũ bóng xuống dòng sông. Quế Hân hẹn Kiều My ra quán cà phê trên sông nước hữu tình này trò chuyện:

- Chừng nào Quế Hân về thành phố.

- Ngày mai, nhưng mình không muốn đi.

- Tại sao?

- Sợ hụt hẫng, đau buồn.

- Mình nghĩ bạn rất yêu Khả Quân. Hãy thử nghiệm tình yêu của mình lần nữa. Biết đâu khi bạn đi anh ấy hối hận và mong bạn quay về.

Quế Hân xoay tách trà linh chi trên tay nhìn Kiều My:

- Mình nghĩ bạn cũng nên trở về như mình.

Kiều My đưa đôi mắt buồn xa xăm vời vợi nhìn dòng sông Hậu mênh mông lắt đầu:

- Đừng nhắc chuyện cũ. Mình đã ký hợp đồng dạy vài năm, không thể trở về.
- Ai lo cho bác? Hay muốn làm chị dâu Mộng Mơ.

Kiều My đạp chân Quế Hân:

- Đừng nói nhảm! Trái tim mình không còn chỗ... lỡ dành cho...
- Nè! Không được nhắc chuyện cũ.
- Ủ! Thì không nhắc.
- Sáng mai mình đi, biết chừng nào gặp lại.
- Hè về.
- Ủ! Mình sẽ gặp lại.
- Hè, bạn không về thành phố ư?
- Ở nơi này thanh thản, mình đã quen mùi canh diên điển, tiếng sóng vỗ bờ của dòng sông, mùa nước nổi, xa chắc nhớ lắm.
- Vậy thì ký hợp đồng dài hạn ở với Mộng Mơ luôn cho rồi.
- Hứ! Khởi ký! Cha mẹ Mộng Mơ nhận mình làm con nuôi lâu rồi.

Quế Hân cười nhìn Kiều My. Một cô gái trong trắng, xinh đẹp, đoan trang, giàu nữ tính. Cô vững vàng qua những tháng ngày chịu đựng khổ đau. Có lẽ nét nữ tính đoan trang này khiến cho Nam Thuận suốt đời trần trở, nuối tiếc. Chưa chắc anh sống với Lục Bình hạnh phúc khi nghĩ về Kiều My.

- Mình phục Kiều My.
- Chuyện gì? Mỗi người có cách suy nghĩ riêng mới mẻ mà.
- Không ngờ mình lại là bạn thân. Mình luôn học tập bạn đó.

Kiều My trợn mắt:

- Nè, bắt chước mình sẽ bị ế đấy.
- Bạn quá khiêm nhường.
- Thôi, đừng có đưa ta lên ngọn cây nữa.

- Xem kìa, mấy đứa nhỏ thả diều đẹp quá. Mình ra chỗ đó chơi với tụi nhỏ đi.

Cả hai ra bãi sông, một thửa ruộng bằng phẳng. Trẻ con vui đùa, đá bóng thả diều, tiếng đùa giỡn vang xa. Cả hai đứng nhìn:

- Phải chi mình có một công việc ổn định, mình cũng sẽ ở lại.
- Quế Hân sống ở đây không được đâu. Con người của bạn phải ở thành phố.

Ánh hoàng hôn rực đỏ góc trời. Thảm lúa xanh rờn chạy tít phía xa. Cánh đồng mênh mông vô tận. Hai cô bạn đưa mắt nhìn cánh diều bay cao và thả những ước mơ của mình lên tận trời cao. Họ mơ một ngày đẹp tươi. Biết đâu hạnh phúc lại tìm đến với họ...

Khả Quân tiêu tụy, xác xơ. Ngoài giờ làm việc trong tâm trạng lơ mơ, anh đi tìm Lục Bình. Anh luôn tự trách mình. Tại sao anh cố chấp mà hành hạ cô ấy. Anh không ném chiếc phao khi cô ấy đang sắp chết đuối giữa dòng đời. Lục Bình ra đi mãi mãi. Có lẽ anh không còn tìm thấy cô trong cuộc đời này.

Ân hận, ray rứt, anh lại nghi ngờ bà chủ giấu Lục Bình để làm chuyện mờ ám. Anh nhờ bà ấy tìm Lục Bình rồi nhờ Minh Hiền giúp. Cô vẫn “bóng chim tăm cá”. Minh Hiền đến quán rượu giả làm khách ăn chơi để được gặp Lục Bình. Nhưng bà chủ lắc đầu bảo:

- Trời đất! Sao có nhiều gã đàn ông cứ lao đầu vào con nhỏ đó. Biết nó ở đâu đem về đây cái quán này phát mau lắm. Toàn đại gia si tình.

Minh Hiền tin rằng bà chủ không biết Lục Bình ở nơi nào.

Khả Quân thất vọng, lại vào quán và anh say mèm khi quay về nhà.

- Anh Khả Quân!

Ngước đôi mắt đờ đẫn lên nhìn, anh nhận ra Quế Hân:

- Cô về đây làm gì?

- Em tìm anh. Lúc này trông anh lạ quá!

Quế Hân vội đỡ lấy Khả Quân khi anh sắp ngã. Cô diu vào phòng. Chị bếp mang mọi thứ đến:

- Thưa cậu, khăn nóng đây ạ!
- Chị cứ để đó cho tôi. Tôi sẽ chăm sóc anh ấy.

Chị bếp cau mặt:

- Tôi sợ cô không đủ kiên nhẫn chiều chuộng cậu ấy khi say.
- Chị yên tâm, tôi lo được mà.

Chị bếp ái ngại đi ra. Quế Hân ngồi xuống lau mặt cho anh, cô rất vui vì được ở cạnh người mình nhớ nhưng đau khổ bấy lâu nay. Chợt Khả Quân trở mình ôm tay Quế Hân miệng lẩm nhảm:

- Lục Bình ơi! Hãy tha thứ cho anh. Đừng bỏ anh nghe em. Xa em, đời anh không còn ý nghĩa...

Mắt Quế Hân mờ lệ. Cô thất vọng vô cùng, niềm tin yêu đổ ào xuống vực thẳm. Rút tay ra, đứng lên, cô nói lớn:

- Tôi không phải Lục Bình.

- Đừng đi em ơi. Lục Bình, anh biết mình sai. Anh tìm em khắp nơi. Nam Thuận bỏ rơi em, anh mong em trở lại. Đừng vào chôn ăn chơi, Lục Bình ơi, anh xin em.

Khả Quân gọi liên tục, Quế Hân bịt kín tai. Giận quá, cô tát vào mặt Khả Quân để anh tỉnh. lát sau, hơi ẩm của chiếc khăn làm anh dễ chịu. Anh nhận ra Quế Hân ở cạnh mình. Nhưng anh không còn cảm giác khi kề cận cô. Anh ái ngại vì không thể đáp lại tình yêu của cô nên xúc động nói:

- Quế Hân! Xin em hiểu cho anh. Anh vẫn yêu Lục Bình... Dù anh và cô ấy xa nhau, anh khó quên cô ấy.

Quế Hân cụp mắt xuống:

- Sao?

Khả Quân ngồi dậy, anh nắm bàn tay Quế Hân an ủi:

- Hãy quên và tha lỗi cho anh. Anh không xứng đáng với tình em. Em cần anh giúp đỡ điều gì, anh sẵn sàng. Em có biết Lục Bình ở đâu không?

Cô ngạc nhiên tròn mắt:

- Cô ấy sống với Nam Thuận mà.

- Nếu như lời em nói, anh đâu có đau khổ. Hấn bỏ rơi Lục Bình. Cô ấy đã...

Anh đau khổ kể cho Quế Hân nghe chuyện gặp Lục Bình ở quán rượu. Quế Hân thở dài ảo não:

- Không ngờ mọi thứ đều tan vỡ cả. Em sẽ tìm Lục Bình cho anh.

- Cảm ơn em, Quế Hân. Em luôn là bạn tốt của anh và Lục Bình. Em hãy thông cảm mà bỏ qua chuyện cũ cho anh nha. Anh phải tìm cho được Lục Bình dù ở chân trời hay cuối đất. Anh không thể sống thiếu cô ấy. Trái tim anh vĩnh viễn thuộc về người con gái anh yêu. Anh quá mù quáng khi yêu một người, Quế Hân ơi!

Những con sóng trắng cuộn cuộn chạy vào bờ. Biển xanh như ngọc bích. Buổi chiều, ánh nắng nhẹ nhàng rưới lên mặt biển trong suốt. Lục Bình cùng mấy công nhân từ khu lán cây ngọc trở về chuẩn bị bữa cơm chiều.

Mấy cô ở khu tập thể sang làm quen tán gẫu:

- Con nhỏ Y Bình đẹp cực kỳ.

- Tuyệt sắc mới đúng hơn.

- Cô Sao Mai mới dữ dội.

- Ừ, mỗi lần về nước, trông cô ấy đẹp ra, trẻ hơn. Vậy giám đốc mới chọn làm người yêu.

- Y Bình có thấy bà Sao Mai chưa? Lần này, có cô ấy mới có cơ sở này cho chúng ta làm. Ông giám đốc chỉ kinh doanh ngành xây dựng và địa ốc.

- Công ty ngọc trai Viễn Đông này do cô ấy đầu tư phải không?

- Ai mà biết của ai?

- Xời ơi! Vậy cũng bày đặt bàn tán.

Chợt một cô lên tiếng:

- Hôm qua ông chủ hỏi chị Y Bình chuyện gì bí mật quá vậy?

Lục Bình không để ý nên hỏi lại:

- Hồi nào?

- Ô, cái chị này. Bộ có chuyện riêng tư nên giấu phải không?

- Hình như không có bà Sao Mai ở đây thì ông ấy thích Sao Hôm cũng được. Y Bình đẹp đâu có thua bà Sao Mai.

Lục Bình kêu lên:

- Đừng có đùa bậy bạ! Nhớ rồi, ông giám đốc hỏi chị có biết vi tính hay chuyên môn nào không?

Mọi người chung hửng:

- Hỏi chuyên môn làm gì vậy?

- Thì cứ hỏi xem có trình độ không, chẳng hạn như có qua trường lớp ngành biết đánh máy, sử dụng vi tính...

- Chi vậy chị?

Một cô bé xen vào:

- Khờ quá, có nghề thì giám đốc sắp xếp lên văn phòng, chứ lao động chân tay, nhúng vào nước tối ngày... uống phí một cành hoa đẹp.

- Chắc chị biết nhiều thứ.

Lục Bình im lặng. Mọi người cứ bàn tán vu vơ nhiều đề tài sau ngày lao động mệt nhọc, nhớ nhà, nhớ người thân. Cô bạn chung phòng rủ Lục Bình đi vòng quanh cho khuây khỏa. Hơi mệt nên cô từ chối.

Ngồi một mình trước hiên nhà, Lục Bình cảm thấy khoan khoái. Khu tập thể nằm trên ngọn đồi thoai thoải phía trước toàn hoa sim. Lá sim bóng loáng, xanh mượt dưới ánh hoàng hôn. Có vài người đang hái sim làm rượu. Cô nhớ bài hát nổi tiếng một thời:

Những đồi hoa sim ôi những đồi hoa sim tím chiều hoang biển biệt.

Vào chuyện ngày xưa nàng yêu hoa sim tím khi còn tóc búi vai!

Mấy lúc xông pha ngoài trận tuyến, ai hẹn được ngày về.

Rồi một chiều mây bay, từ nơi chiến trường Đông Bắc đó, lần ghé về thăm xóm, hoàng hôn tắt sau đồi...

- Y Bình! Cô không đi dạo sao?

- Dạ, chào giám đốc, không ạ!

- Cô thích hoa sim lắm à?

- Vâng, hoa sim đẹp mà buồn.

- Mời giám đốc vào nhà.

- Thôi, tôi đứng đây được rồi. Ngày đầu ra đảo này, tôi cũng có cảm giác như cô. Vậy cô từ xa đến phải không?

- Sao giám đốc biết?

Lục Bình không muốn nói thật. Cô vào nhà mang ghế ra mời giám đốc. Vị giám đốc trẻ có vẻ rất hòa nhã với người cấp dưới.

- Tôi ở trên đảo này, nhưng làm ăn khó khăn nên đến xin việc trong công ty.

- Cô ngồi chứ!

Lục Bình ngồi bên cạnh. Vị giám đốc cứ nhìn cô rồi hỏi:

- Y Bình có hiểu ý nghĩa của các loài hoa, nhất là hoa sim này không?

Cô lắc đầu:

- Chỉ biết vài loại hoa như hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, hoa mai thanh cao, quý phái...

- Cô nói về màu của hoa đi!

- Màu đỏ chiến thắng, màu xanh hy vọng, vàng hạnh phúc...

- Còn màu tím.

- Một trời ảm đạm buồn tênh.

Giám đốc cười khó hiểu, nói nhỏ:

- Như vậy cô thích màu tím hoa sim là người có tâm hồn buồn bã, thất vọng về tình yêu, muốn trốn chạy và tìm quên.

Lục Bình lén nhìn giám đốc. Hình như anh ta đang tìm đọc ý nghĩ của cô. Cuộc đời cô là chuỗi dài buồn bã, thất vọng mệnh mang vô tận như đời hoa tím kia đẹp nào nùng trong buổi hoàng hôn. Cuộc tình của cô thật cay đắng nào nề. Và cô muốn tìm quên.

- Cô Y Bình!

Lời giám đốc cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Bình:

- Dạ, chi ạ.

- Cô thấy chỗ làm việc ở lán cây ngọc trai cực khổ thì tìm tôi. Tôi muốn cô làm việc thích hợp với khả năng của cô.

- Dạ, tôi làm được, thưa giám đốc.

- Nhìn cô, tôi biết công việc này không phải của cô.

- Xin ông đừng lo. Cảm ơn sự quan tâm của ông, tôi thích công việc ở đây.

- Thật không? Nhìn cô ốm yếu, cứ buồn xo thế này, cô đâu phải người lao động chân lấm tay bùn.

- Chỉ tại tôi chưa quen ạ.

Nụ cười vẫn nở trên môi vị giám đốc trẻ:

- Không phải thế đâu cô.

Đang chuyện trò, bỗng hai người nghe tiếng bước chân và tiếng nói vang lên bên cạnh giám đốc:

- Anh đến khu tập thể này làm gì? Sắp tối rồi, em tìm anh mãi.

- Có gì không, Sao Mai?

Nghe tên giờ mới thấy hình dáng, Lục Bình gật đầu chào người phụ nữ kiêu kỳ.

Vẻ đẹp của cô lộng lẫy, kiêu sa toát lên vẻ quyền uy của một phụ nữ thành đạt. Cô ta liếc khẽ Y Bình rồi hỏi:

- Cô này là ai mà trông anh thân mật quá vậy?

Giám đốc cười tự nhiên:

- Nhân viên mới vào nên anh... xem công việc của cô ấy ổn không?

- Chuyện này có quan trọng. Chúng ta còn có nhiều việc cần bàn. Mau đi với em.

Sao Mai nắm tay giám đốc Minh Hiền kéo đi. Hình như cô ta sợ vị giám đốc trẻ đẹp trai này la cà trên gheo các nhân viên và công nhân. Lục Bình nhìn theo thở dài.

Cô đi xuống đồi qua các dãy sim thơ thẩn dạo một mình.

Về biệt thự, Sao Mai khó chịu:

- Anh làm giám đốc kiểu gì vậy. Lúc nào cũng tìm bọn công nhân nữ tán gẫu. À! Cô ta tên gì vậy?

- Em hỏi làm chi? Mai một tuyển nhân viên và công nhân đều là nam cho em khỏi nghi ngờ.

- Để biết.

- Em đừng suy diễn lung tung quá.

- Hừ! Lung tung hay trúng tim đen, tim đỏ của anh? Mình ăn tối rồi đi khiêu vũ ở vũ trường, anh nhé?

- Sẵn sàng. Em muốn gì anh cũng chiều người đẹp.

- Ai cũng là người đẹp cả. Cả năm mới gặp lại nhau, em thấy anh lạnh lùng với em. Nghi quá.

Từ hôm ấy bà giám đốc cứ đến vặn vẹo Lục Bình đủ điều. Cô trở thành trung tâm chú ý của bà và tỏ vẻ uy quyền với mọi người.

- Cô có vẻ bệnh hoạn phải không? Nếu không khỏe thì tìm việc khác thích hợp hơn, ở đây cần người nhanh nhẹn, khỏe mạnh làm việc hết mình. Các người làm công lãnh lương không được rề rề đó.

Quay sang Lục Bình, Sao Mai cau đôi mày cong:

- Chiều nay cô đến chỗ tôi, tôi phân cho công việc khác.

Lục Bình e ngại nhưng không dám cãi lời. Buổi chiều, cô đến chỗ Sao Mai. Thấy cô, Sao Mai ra lệnh ngay:

- Cô đến biệt thự của chúng tôi nhận việc nấu ăn. À quên, cô có biết nấu ăn không? Nếu không có kỹ năng thì rửa chén dọn dẹp, làm tạp vụ, nhẹ nhàng thôi.

Minh Hiền đưa mắt nhìn và lên tiếng ngăn lại:

- Cứ để cô ấy ở đây việc bếp núc mượn một người đủ rồi. Chị Ba lo ngày có hai bữa ăn.

- Anh không đồng ý à?

- Ủ! - Minh Hiền mạnh mẽ - Việc này đã có người rồi. Cô về chỗ cũ đi.

Sao Mai khó chịu nói với Minh Hiền:

- Anh muốn để ở ngoài để dễ lui tới chứ gì?

- Sao Mai! Em vừa phải thôi. Em cứ thế này, anh chịu không nổi đâu. Tự dưng gán ghép anh với cô ấy kỳ cục quá.

- Vậy em cứ tưởng đưa cô ấy về gần, anh sẽ vui chứ.

Minh Hiền liếc Sao Mai:

- Được, muốn gần thì gần, anh không cản em đâu. Cứ đưa về ngay đi!

Sao Mai véo mạnh vào hông anh:

- Nè! Đừng hòng! Em không mắc kế của anh đâu. Chỉ cần thấy anh lém phéng với cô ta thì cứ đừng có trách.

- Em làm gì anh? Giết hay làm thịt?

- Sẽ băm ra từng mảnh ném cho cá sấu ăn. Đừng hòng em bỏ qua.

Minh Hiền vờ rùng mình:

- Trời ơi! Ghê quá!

Tự dưng anh biết mình rơi vào giữa vòng xoáy cuộc đời Anh biết phải làm gì hơn.